

HZ. SÜLEYMAN'LA KİRPİ:

Merhamet olmayınca hayat da olmazdı. Bu kadar zulmü, katliamları görünce insan, merhametin önemini daha iyi idrak ediyor.

Hız. Ömer bir gün, birisini bir vilayete kadı tayin etti. Kadı, vedalaşmaya geldi. Bu esnada Hız.Ömer çocuğunu seviyordu. Vali dedi ki: "Ya Ömer, bu haliniz bende şaşkınlık yarattı. Ben şimdiye kadar hiçbir çocuğumu sevip, okşamadım."

Hız. Ömer onu hemen görevden aldı ve dedi ki: "Evlâtlarına sevgi göstermeyen, halka da göstermez. Çocuklarına merhameti olmaya-nın, halka da merhameti olmaz."

Derler ki, Hız.Süleyman bütün hayvanların dillinden anlar-mış. Bir gün, çeşmede elini yüzünü yıkarken, bir kirpi görmüş ve elini yüzünü kurulamak için havlu gibi yumuşak bir bez getirme-sini istemiş. Kirpi, yavrusunu uzatmış ve elini onunla kurulama-sını istemiş. Hız. Süleyman kızmış ve "Hiç olur mu bununla el yüz kurulamak, git bana doğru dürüst yumuşak bir şey getir." demiş. Kirpi cevap vermiş: "Ey Allah'ın Nebisi, bundan daha sevgili ve daha yumuşak bir şey yok ki benim için..."

Bunu duyan Hız. Süleyman şunun bir daha farkına vardı ki bazı insanlar, kalplerinde merhamet hissi olmadığı için, ne yazık ki, hayvandan dahi aşağıdırlar...

KÖYÜMÜZE YAĞDI KARLAR:

Bir varmış, bir yokmuş. Kuş uçmaz kervan geçmez bir dağın başında, topu topu yirmi hanelik bir köy varmış. Köyün insanları odunculukla geçinirlermiş. Yalnız bu İnsanlar biraz tuhafmış. Ne çocukları, ne de kadınları varmış. Kendilerinin de boyları kısa, gövdeleri kalınmış.

Kasabalılar ve şehirliiler, bunlardan korkmalarına rağmen, düzgün ve hilesiz olduğu için yine de odunlarını bunlardan alır-larmış.

Bizim köyümüz bunların köyünden çok uzaktaydı. Çorak bir arazimiz vardı. Allah için, şöyle gölge yapacak, bir çalı bile bulunmazdı. Bu yüzden, köy halkı, zaman zaman göç etmeyi bile düşünüyorlardı. Bu köy halkının en büyük zevki, kahvede oyun oynamaktı. Bütün kahve oyunlarının hepsinin ustasıydılar.

Kış geldi. Herkes tir tir titiyor; ama yine kahvedeler. Evlerde odun yok, kahvede odun yok. Köyün imamı bir kış günü, camide sadece dört kişiye namaz kıldıracağını görünce içi sızladı. Aklına bir fikir gelerek hepsini camiye çağırdı ve "İçerde odun var." diyerek, camiye gelenleri sopa ile hizaya soktu. Hepsine Yaradan'dan yürekten yardım istemele-rini söyledi. Ancak bu şekilde dileklerinin gerçekleşebileceğini vurguladı. Hepsi bir ağızdan Allah'a dua ettiler. Namazdan sonra dışarı çıktılar, bir de ne görsünler. Yirmi acayip adam, yirmi katır odun... Hepsini bedava bırakıp gittiler.